

Intervenció de Josep M. Balcells

durant la constitució del Parlament de Catalunya | 17.11.2006

Bon dia.

D'acord amb l'article 2.2 del Reglament del Parlament declaro oberta aquesta sessió constitutiva.

Molt Honorable President de la Generalitat. Honorables Conselleres i Consellers. Il·lustres diputades i diputats, autoritats que ens acompanyen, senyores i senyors assistents, personal del Parlament. Bon dia. Deixin-me que faci també extensiva la meva salutació inicial als companys i companyes dels mitjans de comunicació que cobreixen aquesta sessió. Una vegada més ells fan avui de pont imprescindible per a que la vida parlamentària arribi a tota la ciutadania. El meu reconeixement professional. Molt bon dia a tots.

Les circumstàncies han fet que la constitució d'aquest Parlament hagi coincidit amb la mort de qui en fou el President en la tercera i quarta legislatura, el Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda. Lamentem el seu traspàs. En memòria seva, com a testimoni de la Cambra que ell va presidir i com a mostra de condol envers la seva família i el partit en què militava Unió Democràtica, els prego un minut de silenci.

El privilegi o el fet que tots vostès, il·lustres diputades i diputats, siguin més joves fa que jo tingui avui l'honor d'ocupar per una estona aquesta molt honorable presidència. Acompanyat pels joves diputats Albert Rivera i Laia Ortiz em permetran que els adreci unes paraules abans de procedir a l'elecció del President i de la Mesa del nostre Parlament.

Unes paraules que més enllà de ser paraules de cortesia no deixaran de ser una consideració personal, exclusivament personal, sobre el contorn polític que acompanya l'arrencada d'aquesta vuitena legislatura, la legislatura, entre d'altres coses, del desplegament de l'Estatut.

Per avalar el to de la meva intervenció permetin-me que recordi una màxima del pensador francès François de la

Rochefoucauld que deia que a la gent d'edat ens agrada donar bons consells potser per consolar-nos del fet que ja no som a temps de poder donar mals exemples. Siguin, doncs, benivolents amb les meves paraules.

L'article 55 del nostre Estatut diu que el Parlament representa el poble de Catalunya. Vol dir d'entrada que les 135 diputades i diputats que integrem aquesta cambra i que vam ser elegits el dia 1 de novembre representem els set milions de ciutadans de Catalunya. Tenim la legitimitat que ens confereix l'elecció democràtica sorgida de les eleccions de l'1 de novembre.

Tanmateix, i sense treure evidentment ni un bri a aquesta absoluta legitimitat, voldria explicitar una preocupació que de ben segur la majoria de la cambra comparteix. Em refereixo a l'alt percentatge d'abstenció que hi va haver en aquesta darrera consulta i que pot ser interpretada com una desmotivació en l'exercici dels drets de ciutadania o senzillament com una preocupant indiferència cap a la activitat o representativitat política.

Algú ha dit que l'abstenció té el risc de fer més febles les nostres institucions públiques. Seria lamentable. Caldrà sumar voluntats i compromisos per evitar-ho. Voluntats i compromisos, per començar, del govern, dels parlamentaris i dels partits polítics però també dels col·lectius més dinàmics de la societat civil i amb un plus específic dels mitjans de comunicació.

En aquest Parlament decidim lleis que són molt importants no només per fer un país econòmicament potent, culturalment fort, socialment cohesionat sinó també per garantir condicions i qualitat de vida estables al conjunt dels nostres conciutadans. No deixem que els nostres plets partidistes, que el nostre argot professional o que les nostres legitimes

discrepàncies derivin o es tradueixin en brega o bronca sorollosa que, com bé saben, no dignifiquen, als ulls de la ciutadania, la nostra tasca parlamentària. Pot o hauria de ser un objectiu compartit per tots els grups parlamentaris aconseguir una nova manera de fer política que estimuli la participació, que doni peu al debat col·lectiu i públic i que engresqui, sobretot als joves, el compromís polític.

Deixin que expressi un altre desig que formularia dient: Siguem didàctics els polítics, amb els gestos, amb les paraules, amb les reaccions, amb les actituds. I no a títol individual sinó col·lectivament. L'Estatut en el seu article 55 diu que el Parlament és la seu on s'expressa preferentment el pluralisme i es fa públic el debat polític. Que la discussió sigui sobre propostes i alternatives. I que les discrepàncies i el contrast d'unes i altres serveixin per enriquir el debat a dins i a fora de l'hemicicle. Política és també pedagogia.

Ens toca de forma ben immediata, arrodonir el mandat dels electors. Comencem avui amb l'elecció del President i de la Mesa del Parlament. Continuarem la setmana entrant amb la investidura del nou President de la Generalitat i en seguirà després la noble tasca legislativa. Si se'm permet d'expressar un desig demanaria que evitéssim en tot moment la imatge de vencedors i vençuts. Al Parlament només hi ha majories i minories, és cert, però també diàleg, pacte i transacció. No oblidem que la ciutadania ens observa i potser ho fa de forma reticent. Evitem tot allò que pugui menystenir o humiliar una part de l'hemicicle i desterrem també allò que pugui afeblir el nostre sistema democràtic. Només així ens farem progressivament dignes de l'estima i de la complicitat de la ciutadania a la qual ens devem. I no oblidem en cap moment que aquest Parlament és el Parlament d'una nació que està en el punt de mira no només dels nostres conciutadans, sinó també dels altres pobles d'Espanya i dels pobles veïns de la vella Europa i de la Mediterrània.

Som representants del poble i alhora hem de ser inspiradors i projectors de valors de ciutadania. No és sobrer de citar en aquest hemicicle un dels pensadors amb més fonament ètic de la història de la cultura: Immanuel Kant que va escriure: "Obra de tal manera que tractis a la humanitat a través de tu mateix i del proïsme, com a fi, mai com a mitjà. Obra sempre com si fossis el legislador i, al mateix temps, com si fossis el súbdit d'un regne de voluntats lliures i racionals".

Intuïa aquests dies que contemplar l'hemicicle des d'aquest escó presidencial seria especialment emotiu. I així és: Un Parlament, el d'aquesta vuitena legislatura, que ha ampliat la seva diversitat i pluralitat. No ens ha de doldre. Com si fossin adreçades a la seu parlamentària voldria recordar aquells versos de Salvador Espriu: Fes que siguin segurs els ponts del diàleg i mira de comprendre i estimar les raons i les parles diverses dels teus fills.

Abans d'acabar no resisteixo la temptació d'un darrer consell que pretén respondre a una dialèctica no sempre resolta de forma satisfactòria en la relació entre polítics i mitjans de comunicació: Protegim, benvolgudes diputades i diputats, l'autonomia i la llibertat dels informadors i així tindrem tota l'autoritat per exigir-los el màxim rigor i professionalitat.

President Maragall, gràcies per la feina feta i gràcies per ser testimoni d'aquesta represa parlamentària. Conselleres i consellers, gràcies per acompanyar-nos.

Acabo amb una cita del President Kennedy, un referent per a la meva generació: "Per fer totes les polítiques que necessita un poble no n'hi ha prou amb 100 dies, ni amb 1000 dies, ni amb una sola legislatura. Potser ni en tota una vida. Per això, cal que ens posem a treballar immediatament".

Som-hi, doncs i gràcies.